

Sense passat

Còmic

Pony Boy

Felipe Almendros

Glénat. Barcelona, 2007

Josep Gálvez

La manca de continuïtat en l'evolució de la historieta de casa nostra, d'una banda, i la no existència de plataformes en què es pugui fer el rodatge professional necessari, de l'altra, són dos pesos morts que condicionen els primers passos dels nous autors. Aquestes dues absències tenen molt a veure amb la poca densitat narrativa de molts guions i amb la ràpida instal·lació en un estil gràfic fet de referències fàcils, tan freqüent. Malgrat tot, hi ha valuoses excepcions, que trien opcions més personals, com aquest *Pony boy*, primera obra publicada del jove badaloní Felipe Almendros, que resulta tan arriscada en el grafisme com generosa en la voluntat de narrar.

Mes enllà de l'excusa argumental, resolta amb certa eficàcia però clarament millorable, *Pony boy* és una novel·la que destaca pel tractament proper i alhora veraç de les experiències dels seus protagonistes adolescents. L'austeritat gràfica, matisada per un toc naïf, un cert to concís com de documental en l'exposició i uns diàlegs curts i senzills, configuren una representació naturalista d'un determinat sector de joves. Les escasses vegades que la nostra historieta s'ha

apropat al món de l'adolescència actual (*Sangre de barrio*, de Jaime Martín, i poc més), ho ha fet des d'un angle costumista que representava personatges rebels, o no, però orientats cap a un objectiu. En aquest cas, l'autor recrea una situació d'impàs, de supervivència emotiva, sense perspectives llunyanes i sense gaires es-

tímul propers, en què l'angoixa dels somnis del protagonista és més vàlida com a metàfora que com a mecanisme narratiu.

Un llarg moment vital fet d'una successió, o més aviat d'una juxtaposició, de situacions en què la música ofereix espais d'identitat efímers, en què el sexe gairebé

mecànic perd el valor hedonista i les drogues ajuden a consumir el temps. Un estat d'insatisfacció barrejada amb desorientació que en la narració apareix com el reflex deformat i inevitable de fracassos concrets de la seva generació anterior: no és que no tinguin futur, és que els han deixat sense el passat immediat i necessari.

Noves mirades il·lustrades

Infantil i juvenil

Les millors rondalles dels germans Grimm

Jacob i Wilhelm Grimm

Traducció d'Albert Jané

Il·lustracions de Joma

Combel - Casals. Barcelona, 2007

A partir de 10 anys

Les millors rondalles de H.C. Andersen

Hans Christian Andersen

Traducció d'Albert Jané

Il·lustracions de Jordi Vila Delclòs

Combel - Casals. Barcelona, 2007

A partir de 10 anys

Andreu Sotorra

www.andreusotorra.com

Dos àlbums il·lustrats, dues peces destacades d'aquest primer trimestre de l'any, fan dues mirades diferents per part dels dos il·lustradors que han recreat el món meravellós de les rondalles dels germans Grimm i les de Hans Christian Andersen. Albert Jané s'ha encarregat de la tria i la traducció. En el cas dels germans Grimm, ha extret algunes narracions del recull *Contes d'infants i de llar*, que inclouen noms coneguts com ara *La Ventafocs* i *La Bella Dorment*, fins a una vintena, entre els quals n'hi ha de menys divulgats.

Contràriament al que sol passar en adaptacions d'aquests autors, aquí s'opta

fidelment per l'original, sense cap manipulació ensucrada. Els episodis escabrosos, violents i realistes, s'hi poden trobar tal com els Grimm els van llegir. Qui ha donat una visió contemporània a les rondalles ha estat l'il·lustrador Joma. Com aquell qui posa en escena un clàssic representat mil vegades, n'ha fet una versió amb làmines iròniques, atrevides i fins i tot descarades. Deu ser difícil trobar una altra manera de reflectir la candidesa de la Caputxeta, la tristor de la Ventafocs i el glamour de Blancaneu. Joma ho fa amb un toc personalíssim que s'afegeix a les il·lustracions que l'han precedit.

En el cas de la tria d'Andersen, s'han reunit quinze dels relats més coneguts. *La princesa del pèsol*, *El soldat de plom* i *L'aneguet lleig* en són una mostra. El traductor també ha volgut ser fidel a l'autor amb un llenguatge d'arribada viu i fresc com ho va ser al seu moment el de l'autor danès. Aquí, l'il·lustrador Jordi Vila Delclòs, s'ha adaptat a l'època de la qual parla Andersen, de tal manera que ofereix unes làmines que, sota l'aparença de tall clàssic, amaguen el traç particular del dibuixant que es recrea en atmosferes emboirades i dibuixos insinuats per formar el paisatge humà i idíl·lic d'Andersen.

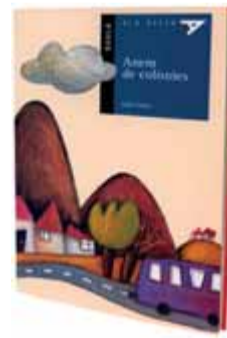
La febre del corall

Josep Lorman. Il·lustracions

d'Isaac Bosch. Cruïlla. Barcelona,

2007. A partir de 9 anys

L'autor reprèn l'aventura amb els personatges de l'anterior novel·la, *El nen que jugava amb les balenes*. Aquesta vegada, la vida que fan en un veler els porta, guiats per un mariner expert, a una illa grega on el corall d'upa creix a grapats.

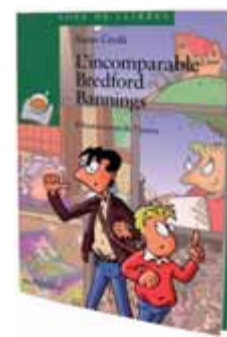
Anem de colònies

Lola Casas. Il·lustracions de Carme

Queralt. Baula. Barcelona, 2007

A partir de 6 anys

Nou recull poètic de l'autora ambientat en una estada de colònies. Els versos, per als primers lectors, fan un recorregut pel que podria ser un dietari d'impressions del que representa l'experiència.

L'incomparable Bredford Bannings

Ximo Cerdà. Il·lustracions de

l'autor. Barcanova. Barcelona, 2007

A partir de 10 anys

Un jove lector voraç troba un missatge secret dins d'una estàtua que el porta de cap a una aventura intrèpida amb un tresor i la coneixença d'un tal Bredford Bennings.

Van morir amb les sandàlies posades

Freakando

El León de Esparta

Twentieth Century Fox

Carles Santamaria

Per què agraden tant les derrotes èpiques? La resistència espartana de les Termòpiles, l'11 de setembre del 1714, la batalla de l'Ebre o Iwo Jima han esdevingut icones del sacrifici extrem per defensar una causa, que gràcies a la seva difusió s'han mantingut vives en la memòria col·lectiva. En alguns casos, van significar una derrota tàctica que va permetre una victòria posterior, però en altres,

aquesta circumstància no es va produir.

El còmic *300*, de Fran Miller, és una exaltació hercúlia dels espartans del rei Leonides que en inferioritat van aconseguir aturar temporalment i atemorir l'extravagant exèrcit persa de Xerxes. Resulta que Miller va quedar impressionat de jove quan va veure la pel·lícula *El León de Esparta*, un pèplum dirigit per Rudolph Maté el 1962 i protagonitzat per Richard Egan i Ralph Richardson, que va ser rodat al lloc dels fets. A més, mostra la complexitat de les relacions entre les ciutats gregues al segle V abans de Crist i del mateix sistema polític i religió d'Esparta.

Es considera com una producció de sèrie B de luxe, rodada amb mitjans i molts extrems, malgrat que avui la seva posada en escena sembli poc efectista.

I si el públic d'ara el que vol és sang i crispetes, *300*

és la pel·lícula, que a més resulta una adaptació molt fidel al còmic. Els fets històrics s'esquemmatitzen, perquè tinguem clar qui són els bons i qui els dolents. Conceptes com ara l'honor i la llibertat enfront de l'amenaça de la tirania que prové de l'Orient són presents al film, en què el rei espartà de músculs de marbre, cor de lleó i heterosexualitat comprovada té com a antagonista una mena de *drag queen* perversa i lasciva.

L'espectacle de *300* és impressionant i recrea amb espectacularitat digital una batalla amb moments *gore*. A veure quan en rodem nosaltres, els catalans, una d'almogàvers i construïm la nostra èpica audiovisual.